

benhavns Kommunalbestyrelse at affatte en Politivædtægt for Kjøbenhavn, hvori optages de Bestemmelser, som skulle have vedvarende Gyldighed med Hensyn til Ordens- og Reenlighedspolitiet. Det bliver ved kongelig Anordning at bestemme, naar denne Vædtægt træder i Kraft, samt hvilke af de hidtil gjældende Love og Anordninger om Ordens- og Reenlighedspolitiet i Kjøbenhavn, der derved ophæves." Jeg tillader mig at troe, at disse Exempler vise, at man her er gaaet en heel Deel videre, end Tilfældet er ved det, der af Regjeringen er foreslaaet i denne Lovs § 3; jeg skal imidlertid vilig indrømme, at man ikke uden Nødvendighed skal bruge denne Form. Kan man derfor angive, til hvilket Tidspunkt en Lov skal træde i Kraft eller ud af Kraft, er det selvfølgelig urigtigt at forbeholde Regjeringen at bestemme, naar dette skal skee. Det under Titra a stillede Ændringsforslag, der gaaer ud paa, at der i § 1. tilføies, at Loven kun skal gjælde „saalænge de nuværende ekstraordinære Forhold vedvare“, kan jeg saaledes tiltræde, ligesom jeg for mit Vedkommende heller ikke har Noget imod, at § 3 revideres saaledes, at det overlades Indenrigsministeren, saasnart de ekstraordinære Forhold, der have foranlediget Loven, ere ophørte, at udsærbige en officiel Bekjendtgjørelse derom. Den ærede 2den Landsthingsmand for 1ste Kreds (Madvig) fremsførte herimod, at det ikke var i sin Orden at overdrage en saadan Bemærkning til Indenrigsministeren, idet det burde skee igjennem Kongen, selvfølgelig med den kontraherende Ministers Underskrift. Denne Indvending er imidlertid tilbeels imøbegaaet af den ærede 5te Landsthingsmand for 7de Kreds (Hass), idet han nemlig bemærkede, at Kongen, ved eventuelt at stadfæste nærværende Lov, jo ogsaa derved gav Indenrigsministeren den deri indeholdte Bemærkning, som han saaledes ikke fik uden med Kongens udtrykkelige Samtykke. Den ærede anden Landsthingsmand for 1ste Kreds (Madvig) antydede, at det hellere burde hedde: „vil derom igjennem Indenrigsministeriet være at udsærbige en officiel Bekjendtgjørelse, idet han meente, at deri vilde ligge, at Kongens Resolution udtrykkelig vilde være at indhente. Jeg tvivler ikke paa, at Hans Majestæts Resolution i sin Tid vil blive indhentet,

naar en saadan Bekjendtgjørelse bliver at udsærbige, men det vilde ikke ligge i selve de antydede Udtryk; skulde dette udtrykkelig tilføies, maatte man vel snarere sige: „vil derom gjennem Indenrigsministeriet være at udsærbige en Anordning“.

Med Hensyn til Forslaget under 1 b, da kan jeg i det Væsentlige henholde mig til de ærede Talere, der have yttret sig imod det. Jeg finder det overflødigt, og jeg skal ganske kort fremhæve hvorfor. For det Første skal jeg gjøre opmærksom paa, at det foreliggende Lovforslag kun handler om den Understøttelse, hvortil vore indkaldte Militæres Familier findes trængende; men er deres Trang i Forveien afhjulpen ad Frivillighedens Bei, bliver der ikke Spørgsmaal om at anvende denne Lov. Man kunde med samme Ret forlange en lignende Bestemmelse tilføiet i enhver Lov, der blev givet om Fattigunderstøttelse i Almindelighed. Denne skal jo kun ydes, forsaavidt den Vedkommende er trængende, men ikke, naar han ikke behøver den, enten fordi han ved egne Midler eller ad Frivillighedens Bei er bleven hjulpen. Jeg maa dernæst, forsaavidt det er anført til Forsvar for Forslaget, at det skulde indeholde en Spørgsmaal om Sogneforstanderskaberne og Andre til at vælge Frivillighedens Bei, bemærke, hvad der ogsaa af flere ærede Landsthingsmænd er udtalt, at det selvfølgelig ikke hører hjemme i en Lov at give Opmuntring og Spørgsmaal til de administrative Autoriteter. Endelig kan jeg ogsaa til en vis Grad dele den Frygt, der fra flere ærede Landsthingsmænds Side er bleven udtalt for, at en saadan Tilføielse kunde virke retarberende, forsinkende med Hensyn til Sogneforstanderskabernes Iver for at afhjælpe den Trang, de Militæres Efterladte maatte lide, idet de kunde finde Anledning til at afvente, om den dog ikke omsider skulde blive afhjulpen ad Frivillighedens Bei.

Forsaavidt den ærede 5te Landsthingsmand for 7de Kreds (Hass) gjorde en Henstilling til mig, om der ikke kunde være Anledning til ved et Circulære at indstærpe Forordningerne af 1806 og 1808 om Dyrkingen af indkaldte Militæres Forblogger, skal jeg bemærke, at jeg vel antager, at der kan være nogen Anledning